

Un triomf en 10 anys d'estrenes per al Girona

L'equip gironí només ha guanyat un partit en les primeres jornades de l'última dècada: va ser contra l'Amorebieta en el debut de Míchel Sánchez a Montilivi, ara fa cinc temporades, també a Segona

En els debuts, tradicionalment, manen els empats. Fins a sis vegades ha igualat el Girona, que tanca el balanç de la dècada amb tres derrotes. Amb indiferència de si els campionats corresponents han començat a l'estadi o fora de casa, els números són més aviat discrets. Aquesta setmana, podria trencar-se la tendència, o accentuar-la. De l'únic triomf, l'esmentat amb l'Amorebieta, es mantenen a la plantilla Arnau, que té un peu i mig fora, amb destí el València, Cristhian Stuani, goleador aquell dia, i Ricard Artero, que va ser a la banqueta, però no va tenir minuts. Míchel va utilitzar fins a tres gironins: Gerard Gumbau, Óscar Ureña i David Juncà. Veurem quants en fa servir Quique Álvarez, el qual viurà el seu primer examen de veritat a la banqueta, precisament en el que serà el primer partit oficial sense Míchel, el segon entrenador de la història del Girona amb més duels, i que va fer un camí preciós fins a la Champions, tacat amb la patacada del descens. Anant als empats, aquests s'han produït contra el Betis (1-1) en la 24-25; amb la Reial Societat (1-1) en la 23-24; amb l'Sporting en el primer partit post descens amb Eusebio (1-1) en la 2019-20; amb el Valladolid (0-0) el 2018-19; el brillant amb sabor a títol davant l'Atlètic de Madrid en el primer dia a Primera (2-2) de la 2017-18; i contra el Sevilla Atlètic (3-3) en la 2016-17, que acabaria amb l'inaudit ascens a l'elit. Per al record del partit contra el filial andalús, la remuntada que van celebrar els de Pablo Machín, que perdien 3-0 al minut 56, i 3-1 al minut 87, després d'un gol de Samuele Longo. El migcampista barceloní Rubén Alcaraz, amb dues fuetades en els instants finals, va permetre sumar un punt i repartir la primera alegria en un any que seria preciós. Pel que fa a les derrotes, no cal anar gaire lluny per trobar la darrera. Va ser la temporada passada, a Montilivi, amb el Rayo Vallecano (1-3), en un mes d'agost que recorda molt a l'actual, amb la plantilla per fer mentre els punts ja compten. Aquella trilogia de jornades inicials, amb el 5-0 a Vila-real i el 0-2 contra el Sevilla, van situar un 0 de 9 com a símptoma indicatiu del qual vindria. El Girona també va perdre en el redebut a Primera el curs 2022-23 a Mestalla (1-0), per un penal transformat per Carlos Soler. L'altra derrota seria a Gijón, contra l'Sporting (2-0) en un inici de temporada 2020-21 força surrealista i que, novament, presenta paral·lelismes amb l'actual. La plantilla blanc-i-vermella no estava ni molt menys acabada, però la situació s'entenia millor que ara, perquè la final contra l'Elx de l'any anterior havia estat el 23 d'agost, i aquell duel a El Molinón va ser el 26 de setembre. Amb prou feines, un mes i tres dies de diferència per fer un grapat de moviments. Actualment, a més, el Girona no pateix (o no hauria de patir) les restriccions econòmiques que hi havia en aquella època fruit de la pandèmia i perquè s'havia acabat l'ajuda que dona la Lliga amb el descens. Amb el pas per la Champions de fa dues temporades, els ingressos haurien d'haver enfortit la caixa forta. I, esclar, el club gironí ara torna a disposar de l'ajuda pel descens. Per això sorprèn l'immobilisme actual. Perquè no hauria d'haver-hi motius per la inacció i perquè se suposa que el que sí que hi hauria d'haver són recursos per moure's adequadament en el mercat.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2026/08/12/triompf-10-anys-d-estrenes-133267615.html>